

Kerstins Odeviks brev till Fogels begravning

Vi möttes i Observatorielundens barnhage, där vi som treåringar blev inlämnade hos tant Tyra när våra mammor gjorde inköp på Konsum på Odengatan och Quickly på Odenplan. Säkert passade de även på att göra ärenden på hemmagatorna Rehmsgatan och Luntmakargatan, där fanns både mjölkaffär och fiskaffär med rinnande vatten i fönstret, speceriaffär, skomakeri och bageri.

Till mjölkaffären gick vi sedan då vi blivit lite äldre och köpte svagdricka till Bengts pappa Torsten. Vi skakade alltid flaskorna omsorgsfullt i hopp om att han skulle öppna en omgående efter vår leverans. Det inträffade aldrig.

Farbror Torsten var en kort man, men mycket stark. Han var smed och hade balanserat på Johannes kyrktorn när han satte fast kyrktuppen högst upp. Han sträckte ut sina båda armar och vi fick hänga på var sin, när han gungade oss.

Tant Karin var bland de snällaste och mest hjälpsamma människor jag mött. Hon hjälpte alla gamla tanter med handling och gick på sjukbesök och tog sig alltid tid att prata. Ett personlighetsdrag som Bengt säkerligen fick med sig genom modersmjölken. Vare sig det gällde att laga trasiga grejer eller rädda oss ur kniviga situationer då vi tillfångatagits av det livsfarliga Vanadisgänget, var Bengt alltid den som klarade oss ur knipan.

På hemmaplan i Observatorielunden spelade vi pingis och åkte skridskor i Plaskdammen. Vinterkvällar var banan full av barn som lekte "kapare". Att åka tefat nedför Observatoriekullen var en rolig, men ganska riskfull lek som vi roade oss med under snörika vintrar. På våren var det lika roligt att rulla nerför kullen. Bengt och jag hade gjort det en lerig vår då vi kom på att vi skulle titta närmare på den bil som vi skulle köpa när vi gift oss. Vi uppsökte en bilfirma på Sveavägen och hoppade in i en Chevrolet Impala 59-års modell. Provsittningen blev ganska kort då farbrorn talade om för oss att vi nog skulle återkomma när vi hade lite mer pengar på fickan.

I första klass i Stora Adolf Fredriks Folkskola fick vi en snäll fröken som hette Kerstin Driving. Hennes syster Marianne var gift med journalisten och radiomannen Lars Orup, som höll på att göra en TV-serie för barn som skulle heta Cirkus Minimum. Han sökte en pojke som skulle spela cirkusdirektören. Kerstin tipsade om Bengt och han fick rollen. Bengt fick också spela in en radioteater som hette Slåttermölla by, där han bland annat spelade tillsammans med Olof Thunberg och Eddie Axberg.

Då vi inte lekte i Obsan utforskade vi bakgårdarna, framförallt på "Luntis". Gårdarna hade både höga och låga murar mellan husen, som vi hoppade över. Hela kvarter gick att forcera på detta sätt. Att springa genom källare var lite svårare och slutade ibland med att vi var tvungna att åla oss genom något källarfönster eftersom grindarna var låsta i bägge ändar.

Många fina gömställen och genvägar fanns det. Bagargången var favorit. Den började i en personalingång på Luntis och gick via taket ner på Kungsgatan. Slakteriet på Rehmsgatan var spännande. Ibland kom grisbilen med nyslaktade grisar som hängde på en stång och som sedan skulle styckas inne i charkuteriet. När köttaffären och charkuteriet senare lades ner blev det en ny upptäcktsplats via Staffans rum på Sveavägen. Man kröp ut från hans fönster och ner på taket och sen in i den tomma byggnaden. Att bolla ränna var en lek som samlade alla kvarterets barn. Två och två bollade vi en tennisboll mellan rännan från stupröret i gatan och det gällde att träffa snett så att bollen kom tillbaka på ens egen sida. Först till tio vann.

Innan vi började skolan fick Bengt och jag vara "provbarn" på Eastman-institutet. Vi lovade och våra föräldrar skulle se till att inget godis åts för sju års ålder Detta för att testa om de barn som inte åt godis också klarade sig utan karies. Vi hade inga hål i tänderna!

När skolan sedan började vi följdes vi alltid åt. Mamma skickade alltid mig i god tid för att vi inte skulle komma försent. Vi blev nästan alltid sena. Tant Karin bredde alltid två hårda smörgåsar till Bengt. En med herrgårdsost och en med messmör, som skulle ätas upp innan Bengt släpptes iväg. Ofta skulle soppåsen skickas med honom också, att slängas i soptunnan på gården. Ibland hade vi så bråttom att soppåsen kom med till skolan och fick slängas i papperskorgen på skolgården.

Bengts hem på Rehmsgatan 19 tre trappor över gården, var litet och saknade varmvatten. Farbror Torsten och Bengt badade på lördagar på Centralbadet, som då var ett badhus ämnat för just stadens invånare som saknade varmvatten. På Rehmsgatan 21, där jag bodde fanns varmvatten men inga badrum i lägenheterna. I slutet av 60-talet fick vi badrum i vår tvättstuga och nyckeln till den lånades ofta ut till Bengt. Där passade han också på att bleka sina nya jeans, som han köpt i arbetarboden. Den blåa fällningen i det annars så vita badkaret var mycket svår att få bort.

Detta till trots var hemmet mycket modernt. Bengt var först med att ha TV. Där tittade vi på Humle och Dumle i kapten Bäckdals skaffereri och bärgningen av Wasa 1961. TV:n var stor och rutan liten. Högst upp stod Bengts tyggiraff.

När vi kommit upp i mellanstadiet började vi utforska andra delar av Stockholm. Hemliga Klubben bildades av ett gäng modiga kamrater. Cykelturer till "BomKraschBom#" var spännande. "Gropen" som numer är Fältöversten, inhyste verkstäder, bensinmackar, bilverkstäder och mycket annat, men framförallt mystiska personer. Mystiska personer fanns också utanför detta område, personer som bara dök upp på gatan och som var tacksamma att följa efter. Personerna skuggades och noggranna anteckningar fördes över deras förehavanden och rörelsemönster. En

person ledde oss till ett övergivet hus på Brunnsgratan. Närmare bestämt nr 26 där Träskmorden inträffade 1966. Där fanns många läskiga saker som vi aldrig berättade någonting om för våra föräldrar. Vi återvände dit någon gång, men att mord skulle komma att inträffa där hade vi ingen aning om.

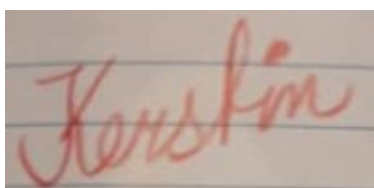
Mer stillsamma utflykter gjordes också till kändisar för att få autografer. Alla stod i telefonkatalogen och inga kodlås till portarna fanns. Martin Ljung, Lennart Hyland och Astrid Lindgren var några av dem som fick besök.

Bengt och jag gick under ett år på Konstfacksskolans övningskola. Vi tog spårvagnen från Odengatan till slutet av Valhallavägen. Bengt som redan tidigt tecknat seriefigurer och mycket annat utan svårigheter gjorde stora framsteg. Jag lärde mig att färglägga.

När vi började högstadiet i Norra Latin fick pojkarna en gymnastiklärare vid namn Hammer. Han erbjöd pojkarna en sportlovsvecka i Bruksvallarna, där han hade stugor. Orättvist tyckte jag. Efter att jag många gånger påtalat detta för honom fick jag lov att följa med och dessutom ta med en flickkompis. Med åren blev vi nästan lika många flickor som pojkar som tillbringade sportloven i Bruksvallarna vid Walles fjällhotell. Rummen var bara utrustade med sängar, trägolven var kalla och utedassen likaså. Till sin glädje upptäckte Bengt att just hans rum hade en Wiltonmatta. Wiltonmattan blev en dag "stulen". Efter genomsök hittades mattan. Bäst att ta med den tänkte Bengt. Han rullade ihop mattan och fäste den under locket på sin ryggsäck, skidade upp till liften och åkte upp till toppen där han bredde ut den och satte sig bekvämt tillrätta. Jakten var därmed igång när andra kamrater upptäckt detta. Vem som vann slaget om mattan, minns jag inte.

Från det år som vi började i andra klass började vi i blåvingarna respektive vargungarna i Gustaf Vasa Scoutkår. Många läger och övernattnings blev det och många kamrater som fortfarande träffas genom GråVargarBara. Vi är många som kan berätta vad GVB betytt för oss rännstensungar i Vasastan.

Tack Bengt för att du funnits och att just jag hade turen att träffa Dig. Nästan som syskon växte vi upp, ensam barn som vi var.

A photograph of a handwritten signature in red ink on lined paper. The signature is written in a cursive, somewhat stylized script and appears to read "Kerstin".